

ВЕРХОВНА РАДА ЗМІНИЛА ПОРЯДОК СЕСІЇ

Київ (Р. Р.). — У вівторок, 5-го вересня, Верховна Рада затвердила новий порядок висвітлення праси парламенту, підтримавши пропозицію соціалістів про повне і пряме передавання сесії в радіо.

Отже, засідання сесії повністю передаватиметься по радіо просто із зали Верховної Ради, а на телебаченні замість відеозапису засідання виступатимуть представники парламентарних фракцій по 10 хвилин кожний.

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ ЗАБОРОНИЛО УНА

Київ (УНАР). — Згідно з наказом Міністерства Юстиції України з 6-го вересня за номером 2615 анулюється запис про реєстрацію Української Національної Асамблеї.

Як повідомив у розмові з нашим кореспондентом один з керівників УНА Віктор Мельник, ім нічого не відомо про згаданий наказ. «Але, якщо такий наказ існує, то це просто переходить усі межі. Адже згідно із законами, рішення про примусовий розпуск громадського об'єднання може винести тільки Конституційний суд. Але у нашій країні все можливо», — сказав В. Мельник.

Українські делегатки успішно працюють в Пекіні

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Представниці Союзу Українок Америки — голова Анна Крауц і заступниця голови Ірина Куровська, — переслали телеграму із 4-ї Міжнародної жіночої конференції в Пекіні, в якій інформують, що делегати українського жіноцтва успішно провели свою програму в дні 31-го серпня під назвою «Екологічні нещасть і їхні наслідки для жінок та дітей», в якій головним доповідачем була д-р Зірка Шкіряк-Нижник з Києва, а в дискусії брали участь Оксана Соколик, Анна Крауц, Ірина Куровська. Модератором була Мая Грудка з Австралії. Програму передавали по радіо в Пекіні і вона викликала широке зацікавлення.

Делегатки із ЗСА зустрічаються з делегатками з України для обговорення спільної стратегії і разом були на запрошення посла України до Китаю в посольстві.

В Україні

Збудували пам'ятник загиблим шахтарям

ДОНБАС. — Тисячому Донбас відзначено 200-річчя промислового вугледобування. Врочистості відбулися у Лисичанську, а недалеко від нього є місто Кременівка і шахта «Кременівка». Вугілля в ній поклади виступають 100 років тому і за цей період там загинуло 112 шахтарів. Тож і вирішили кременівцями збудувати ім пам'ятник. Спочатку малювали на увазі вшанування лише загиблих кременівців, але луганський скульптор Євген Петрішєв та архітект Володимир Житомирський запропонували увічнити пам'ять усіх загиблих шахтарів Донбасу і створили справжній витвір мистецтва: шахтар стоїть на гранітному постаменті, а над ним — брала породи, як розсуває своїми руками шахтар, ідучи в безсмертя.

Дискусують про пам'ятник Катерині II

ОДЕСА. — Архипенко Нестор Олександрівський Епархії УПЦ КП поширив заяву, що пам'ятник Катерині II має бути встановлений в Одесі і нагадувати одним про їхню зраду, а другим про наше славе минуле, якого ми позбавлені завдяки запровадженню Москві. На що Митрополит Київський Філарет відповів: «Думка Олександрівського Архипенки не відображає становища УПЦ КП і є його приватною думкою». Карина II, за словами пресдоцента УПЦ КП, закрила 400 майданів у Російській імперії, проти чого виступали українські митрополити і були знищені або репресовані. Тому Київський Патріархат виступає проти того, щоб імперські символи поверталися в Україну.

Г. Омеленченко розчарований

КИЇВ. — Депутат України Григорій Омеленченко розчарований оптимізмом Президента, який недавно сказав, що злочини групи протам мінського року не зміogli погіршити свій вплив. На думку Г. Омеленченка, процес криміналізації суспільства триває, в тому числі керівників і правоохоронних органів, і це є справжньою загрозою для незалежності України».

Холера прийшла у Чернівці

ЧЕРНІВЦІ. — Тут загострилася епідемічна ситуація, оскільки виявлено одразу двоє хворих на холеру та шість носіїв холерної бактерії. Усі вони відпочивали на туристичній базі «Кооператор Буковини» в селі Зоткоха Одеської області. Головний санітарний лікар області Олександр Світличний повідомив, що буде обстежено інших громадян, оскільки з відпочинкових баз Одещини до міста повернулося 2,500 громадян. Неможливо перевірити лише тих, хто відпочивав там анонімно, тобто без путівки, і виявити їх немає змоги.

УКРАЇНУ ПРИЙМУТЬ В РАДУ ЕВРОПИ

Київ (Р. Р.). — Тут у четвер, 7-го вересня, в приміщенні кінозали Верховної Ради відбулася пресова конференція голови Постійної комісії в закордонних справах Бориса Олійника. Він очолював українську делегацію на засіданні Політичного комітету Парламентарної асамблеї Ради Європи 4-5-го вересня.

Пресконференція була присвячена важливій події: 4-го вересня в Парижі відбулося засідання Політичного комітету Ради Європи, на якому, серед інших, розглянуто питання перспектив вступу України до цієї міжнародної організації.

Українська делегація, зазначив Б. Олійник, пережила велике напруження, оскільки першим стояло питання про вступ до Ради Європи Македонії й на обговорення його пішла більша половина часу — три години. Далі на порядку денному стояло питання про вступ Росії до Ради Європи і тільки тоді мало розглядалися питання України. Було ясно, що для України часу не залишилося і це внісє його за межі встановленого порядку наради і відусне розгляд на неможливий час. Тоді українська

делегация звернулася до російської за проханням виділити частину свого часу для розгляду питання про вступ України до Ради Європи. Російська делегация погодилася і обговорення відбулося.

Надзвичайно прихильно щодо України висловилися представники Литви, Лівану та багатьох інших країн-членів Ради Європи. Переважна більшість членів Політичного комітету, які представляли 37 держав, пропонували включити питання України до порядку денного вересневої сесії Парламентарної асамблеї. «За» проголосували понад 30 осіб, 2 ч 3 особи втрималися, а «проти» не було ні одного голосу. Наступного дня аналогічне рішення схвалила Президія асамблеї.

Таким чином 26-го вересня о год. 10-й ранку на засіданні Президії асамблеї Ради Європи розглядається питання про вступ України до цієї організації.

Б. Олійник висловив вірачість російській делегации, що поступилася своїм часом, подякував також керівництву України і членам комісії та дипломатам, які добре підготувалися і змогли довести, що Україна гідна бути рівною в Європі.

Депутати закликають до виведення російських військ з України

Київ (Р. Р.). — Депутат Верховної Ради Іван Засід під час зустрічі з журналістами висловився за встановлення пляну виведення російських військ з території України. І план цей має бути зафіксований у документі, що відноситься до Черноморської флотії.

Депутат України Палло Мочан також звернув увагу на той факт, що в договорі про Черноморську флотію

сказано, що вона перебуватиме на території України 25 років з правом автоматичного продовження терміну внаслідок неможливості, але зовсім нічого не сказано про статус російських військ на українській території та про термін їх виведення. На думку депутата, в угоді має бути зафіксоване тимчасове перебування російських військ на території України.

Поліпшують українські телевізійні програми

Київ (Р. Р.). — Тут з 3-го вересня на першому каналі українського телебачення з'явилася нова програма під назвою «Студія 1+1».

Це спільне українсько-німецьке підприємство з відомою компанією «Відео-Фільм». З чотирьох членів української кінематографії підприємство створило низку художніх і документальних фільмів, широко відомих у світі.

Мета студії — пропагувати світові класичні фільми, народжені національними фільмами високого рівня.

Відтепер щовечора громадяни України мають змогу пошнитися на фільми світового класичного кіно, дубльовані українською мовою. Це і серйозні фільми, історичні, комедії, драми і пригодницькі, а для кожного жанру відведено певний день і години.

Внесено деякі поліпшення і до програм другого каналу українського телебачення. Наприклад, фільм «Санта Барбара» тепер синхронно перекладається українською мовою.

НА СОЮЗІВЦІ ВІДБУЛИСЯ ТЕНІСОВІ І ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

Союзівка. — Роман Сидорак із Сан Франциско, студент медицини третього року в Колумбійському університеті в Нью Йорку, встановив новий рекорд, здобувши свій перший раз підпід першество в групі чоловіків у 40-их країнних тенісних змаганнях Української Спортової Централі Америки і Канади, які відбулися тут від суботи до понеділка, 2-го до 4-го вересня ц. р. (У суботу також відбулися 39-ті плавацькі змагання).

У змаганнях, які вшанували Карпатський Лештарський Клуб, взяло участь 80 тенісистів і тенісисток, які змагалися у 13-ох вікових групах та чотирьох групах переможених змагунів. Крім учасників з ЗСА і Канади, було п'ять змагунів і змагунки з Ужгороду, України.

Змаганнями у відносно сильній групі чоловіків, до якої після кількох років відсутності повернулися кузени — трикратний чемпіон Ерік Матківський і Данило Матківський, Р. Сидорак не прогрів нікого з себе. До речі, за сім років свого дозвілля він не прогрів тільки два сестри.

Уже в чвертьфіналі дійшло до завітних зустрічей, коли цюгенічний східний чемпіон Деніс Чорний був елімінований Е. Матківським у тригодинній трісвинці, а Д. Матківський розправився з мінусіторичним східним чемпіоном Іваном Лопатюком 6-1, 3-6, 6-1.

У не менш завітній півфіналі Р. Сидорак елімінував безсмертний Д. Матківського, 6-0, 6-0, а в тр Юрій Харук Е. Матківського, 6-4, 6-1. У гарному фіналі Р. Сидорак вже втретє переміг д-ра Ю. Харука, 6-3, 6-1, зловбуваючи чашу УНСОЗУ і пропав'яту нагороду ім. інж. Богдана Рака та грошову стипендію в сумі 800 дол. від фірми Віннер-Форд, власником якої Іван Гиняцький вже від років уфундує всі стипендії в групах чоловіків, жінок, юнаків і юначок.

(Закінчення на стор. 3)

Сьогодні раз підпід Р. Сидорак (другий справа) здобуває нагороду УНСОЗУ і пропав'яту чашу ім. Б. Рака. Ізолу і фіналістів д-ров Ю. Харука чаші вручили У. Дячук і Р. Ракочий.

Л. Савчак-Копач (друга справа) отримує нагороду УНСОЗУ, чашу ім. Константина Бєля і грошову стипендію від (зліва) М. Гиняцького, У. Дячук і Ю. Попеля.

А. Шумська (друга справа) і І. Бадяк приймають нагороду від (зліва) Володимира Коаса і Івана Філіса, мол.

СЕНАТОР Р. ПЕКВУД ЗРЕЗИГНУВАВ

Вашінгтон. — У четвер, 7-го вересня, републіканський сенатор з Орегону Роберт Пеквуд зрештимував зі свого становища, всього тільки кілька годин після того, як Сенатська комісія етики одногосло порекомендувала його усунути. Рекомендація згаданої комісії була зумовлена тричірним слідством, що виказало неприпустимість поведінки Р. Пеквуда, як людини і законодавця.

Попередні заяви Р. Пеквуда про несправдливості виставки проти нього, що він не має наміру залишити сенаторське місце, не витримали в обличчя доказів. Виступаючи в Сенаті перед своїми колегами, Р. Пеквуд зі зворушенням заявив,

що резигнує, бо вважає це своїм обов'язком і шаную до цієї установи, який він віддав 27 років свого життя. Він одначе не згадав нічого про речення свого відходу, а керівник сенатської більшості Роберт Дол заважав, що Р. Пеквудові треба дати відповідальність кількості часу для упорядкування справ і передачі обов'язків як голови сенатської фінансової політики.

Політичні спекуляції уявляють, що Р. Пеквуд вилітає з Вашингтона, бо в іншому випадку став би першим вилітним сенатором від часів Гражданської війни, а це не було б честю ні для нього, але для Республіканської партії.

У Франції здійснено ще одну терористичну акцію

Ліон, Франція. — В четвер, 7-го вересня, увечері в передмісті Ліону, 460 кілометрів від Парижу на південний схід, відбулася акція, в якій напали на авто, запарковане перед будинком місцевої жіночої школи.

Вибух стався в год. 5-й по обіді, коли учні вийшли зі школи, разом з батьками й зібралось до 700 осіб. У висліді вибуху поранено 14 осіб. Жертв було 6 набагато більше, їх уникнуто лише завдяки щасливому збігов обставин: шкільний годинник спізнився на дві хвилини, і на ті переважили міти час діти, відповідно, затрималися у будинку, а тим часом годинниковий пристрій бомби привів її до діючого в за-

плановану хвилину.

Вибух у передмісті Ліону — це вже шоста з трьох терористичних акцій, здійснених, як вважає французька поліція, екстремістичними групами аль-джихадських мусульман. Під час першої з них, 25-го липня, в паризькій підземці сім осіб було вбито і 84 поранено, 17-го вересня поблизу французької столиці, поблизу Тріумфальної арки, поранено 17 осіб, а 26-го серпня поліція виявила бомбу у підпіз Париж-Ліон.

Крім тих випадків, ще одну бомбу було часно знайдено у публічному туалеті. Але вибухів авт-бомб у Франції не було від 1982 року.

В АМЕРИЦІ

У ЛОС АНДЖЕЛЕСІ ВІДОМА розправа над О. Джей Сіммонсом, звинуваченого у подвійному убивстві — його колишнього дружини Ніколи Бірн-Сіммонс і її приятеля Рональда Голдмана, несподівано звернула на інший шлях. Причиною несподіваного звороту була відмова відповісти на питання обраної детективної місцеві поліції Марком Фурманом, свідком прокуратури, який захистився п'ятью справами Конституції, що говорить про можливість інкримінацію самому себе. Спостерігаючи згадану кримінальну розправу зазначають, що це може бути дуже шкідливим для прокуратури, бо ставить під сумнів вже не тільки правдивість згаданого свідка, але також і його діла.

У СВІТІ

КОМАНДУВАННЯ НАТО прийняло рішення поширити повітряні атаки на позиції боснійських сербів після того, як ті відмовилися виконати ультиматум: відвести свою артилерію найменше на 12,5 миль від Сараєва, відкрити сараєвське летовище та уможливити наземний доступ до обложеного міста для доставки гуманітарної допомоги. Повітряні удари, однак, і надалі будуть спрямовані лише на складні боєприпаси, а не на військові підприємства, систему водопостачання, найважливіші мости і дороги, як це робилися під час успішної операції в Іраку. Високопоставлені американські службовці висловлюють занепокоєння, що подальша ескалація військових дій НАТО може надати підбалакучити боснійським мусульманам і зробити їх надто несприятливими на мирних переговорах. Сьогодні, згідно з міжнародним пляном роз'язки боснійської кризи, їм пропонується 51 відсоток території, тим часом як насправді мусульманський уряд контролює менше третини свого краю.

ФРАНЦУЗЬКА ПОЛІЦІЯ вживає додаткові заходи безпеки у відношенні на низку терористичних актів, здійснених, як вважається, мусульманськими екстремістами. Близько 800,000 осіб «північноафриканського походження» було затримано протягом останніх місяців тяжких на вулицях та в інших публічних місцях Франції для перевірки документів. Оболовиши війну нелегальним іммігрантам, уряд сподівається депортувати протягом року близько 20,000 осіб. Сьогодні у Франції проживає п'ять мільйонів мусульман, з яких два мільйони — алжирці. Більшість із них несприятливі до жодного тероризму, а проте всі вони мимоліт опинилися під підозрою, ставши свого роду заложниками кривавої політичної боротьби в Алжирі.

СВОБОДА **SVOBODA**
UKRAINSKYI HOZHEINIK UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1993

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата по \$100.00, на півроку - \$60.00. Для членів УНСОУ \$75.00, на півроку - \$40. За кожну зміну адреси - \$100. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не можуть відповідати поглядам Редакції. Редакція зберігає собі право в потрібі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снілик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Політика і сатира

Нації, що встає з колін, потрібна сила. Передусім, самозрозуміло, сила зброї. І ми вже не один раз заторкували цю тему.

Та ще, здається, жодного разу не згадали про силу, яка за певних життєвих обставин перевищує зброю, — про силу сміху, силу сатири. А тим часом вона набагато ефективніша, ніж навіть невтрона бомба, бо бомба, залишаючи неухоченими міста та села, знищує тільки людей, а сатира і людей залишає цілими, своїми стрілами дімаючи лише совість і свідомість.

Цей літературний жанр існує віддавна, поживи для нього ніколи не бракувало, навіть у так звані "крайчі часи", а тим більше тепер, коли часи стали такі неспокійні. Однак відомо, що кожен жанр знає періоди піднесення і спаду. Наприклад, за совітське сатири в Україні ледве живітало — "соціалістичний реалізм" чудово без неї обходився. Вистачало гумору. Про "народну дипломатію" між кумом і кумом, або про колосного бригадира, який відлучив зранку горілки написав, або, і це найбільше, що дозволяло, — про голову, котрий запізно посів овес. І то був вес гумор. В такий спосіб великі злодії малих вишари.

До сатири вдавалися тільки в одному випадку — коли треба було "затарувати" українських, "буржуазних націоналістів" — заклятих ворогів українського народу.

І от — нема імперії. І от — є незалежна держава України. Волі! Душ! ді, твори! Якійсь час панувала загальна еuforia, і не те, що в сатирі, але навіть у гуморі не було великої потреби. Суцільні величальні оди, суцільний ентузіазм! Ще який разом з незалежністю впали на голови ковбаси, ентузіазмів кінця не було б. Але вони, на жаль, не впали. Бог надав можливість вільним людям вільними руками самонабити ковбас. Тут і почалися діла: величезна частина народу не довіряє власним рукам! А вчорашні компартійні "слуги народу", замість сидіти в тюрмі і передумувати, як вони настільки паскудили життя тому народові, ходять на волі і співають тієї самої: мовляв, так-так, ковбас можна настарити тільки в оновленому СССР!

І таким чином, хочемо чи ні, виникають сприятливі обставини для розвитку сатиричного жанру. Жаль тільки, що трохи, як, наприклад, у білоруському випадку, записано, шкода, що стріли летять навздогінці, а не просто в мідні лоби "московського сміття".

Отже, міський журнал "Свобода" відгукнувся на запропоновану політику свого президента Олександра Лукашенка убіваючою поемою "Лука Музичішув — президент". Ці задоволенням подаємо тут декілька строф мовою оригіналу:

Падохлі свяніні. Мурчє карови.
Чим выспіватиш свой народ?
І супраць беларуськой мови
Музичішув аб'яву паход.
Хоч як подумаць — смех дий сорам,
З кім вававє Лука гату?
Музичішув як ледзь-ледзь за сорок,
а Мове — тисячі карови.
Гані людей у свой фаватар
і раздзяні, як Сталін, аус.
Галоуни наш русифікатор,
Галоуни антибеларус...

Безмежне поле праці мають сатирики і в сучасній Росії, де діється так, що якби пес з'їв, то відразу б дох. На центральній телевізії в Москві з'явилася нова програма "Куки", по-нашому — "Ляльки". Ляльки з обличчями Єльцина, Черномірдіна, Козирева, Грачова та інших "слуг" російського народу на очах в того народу демонструють свою "державну мудрість". Люди сміються, як падають, а генеральна прокуратура порушує проти сатириків кримінальну справу.

Пожвавлення висміяльного жанру спостерігаємо і в Україні. Правда, покищо переважає сміх крізь слози, масою радше невеселий гумор, аніж ідучу сатиру. Як от в Олексія Бойка з Вінничини:

Нарешті наш ідол конас! Уже незамінник немас,
Та до того же життє горе: зате незамінник — море.

Тішити та обставина, що, згідно з давньою традицією, творить весє нарід. Так би мовити, критика дідности у фольклорі. Ось його вірці:

Ми тепер багато маєм, Маєм, люди, ми своє
От про це і заспіваєм, Вже сьогодні маєм —

Або:
Розпочнемо пісню нову, Та й замовнем на післюві —
Прозакон і ідучу мову. Закон — немає мови.

Та ми б і не проти, якби в українському житті все йшло від сатири до гумору, а не навпаки.

10-го грудня ц.р. відбулися вибори депутатів до Верховної Ради у 45 виборчих округах. Це ті округи, в яких минулого року (березень, квітень і пізніше) не взяло участі у виборах чимало (принаймні 50 відсотків) виборців. Найбільша пропориція тих округів в Києві, але є і в інших, розкидані по всій Україні, хоч і найбільша їхня концентрація є у великих містах.

Вибори ті так важливі тому, що вони будуть дійсним показником політичних настроїв населення та його ставлення до проблем у національній, економічній та соціальній ділянках. Крім того, приміром, виявилось, що у настроях виборців відбулися основні зміни, тоді сила "лемократів", комуністів чи "бездартихів" у ВР зростає. Такі зміни не тільки формально збільшать кількість членів однієї з трьох груп, але і будуть мати великий вплив і на значну кількість тих депутатів, які мають значущу хвилину туди, куди вперше виступили, уряд впроваджувати в життя свої програми, і на нову конституцію, і на розвиток відносин між Україною і Росією.

За останні півтора року велика незвичайна гостра дискусія відносно всіх основних проблем життя нації. Дискусії ті, без сумніву, мали глибокий вплив на спосіб мислення суспільства. Ці їхні наслідком буде зміщення, як послаблення і кількості, як ідейних позицій комуністів та їхніх союзників? Свій підхід до цих проблем комуністи висловили в листі у двох документах: у проекті конституції та у відкритому листі до Президента Кучми. Безпосередніми авторами обох є фракція комуністів у ВР, назва якої є "Комуністи України — за соціально справедливість і народонадіння".

Проект конституції пропонує, між іншим, такі цілі: "Формальна назва держави було б "Україна", а "Українська Радянська Соціалістична Республіка". Державний герб — серп і молот, розташований на шитті з п'ятикутним зірком над щитом. Колори державного прапора — червоний і синій".

Михайло Шпонтак

ПЕРЕД ПОЯВОЮ НОВОЇ ПРАЦІ ПРО КАРПАТСЬКУ УКРАЇНУ

У землячому оточенні закарпатських українців відомо, що д-р Віктентій Шандор посилено працює над політичними проблемами Закарпатської області України. В листопаді 1992 року вийшла накладом землячому Карпатського Союзу унікальна праця "Закарпаття. Історико-правовий нарис IX ст. — 1920", яку на Закарпатті прийняли із захопленням. Цейогочасна конференція учителів в Ужгороді затвердила цей твір В. Шандора як підручник у школах Закарпаття. Незважаючи на поважний вік та частковий паралич правої руки від лютого 1993 року, що триває, відомий громадсько-політичний діяч і автор працює постійно далі.

Міркуючи, що це буде цікаве для українського громадянства, а особливо для його земляків, поставили ми д-рові В. Шандорові кілька запитів щодо його науково-творчої праці.

— Як даєте собі раду над завершенням вашого нового твору "Спомини. Карпатська Україна 1938—39", том I і "Спомини. Карпатська Україна 1939—45", том II, працюючи тільки лівою рукою?

— Людина має ту добру властивість, що з кожної бди знаходить якийсь вихід. Спочатку не мів ні одного слова написати, але згодом створив свою власну систему писання. Але досить тяжко, але пишу. Маю одну третину нормальної продуктивності. Параліч стався два дні після виходу з ліжничка, 7-го лютого 1993 року, що тривав і досі.

— Що вас спонукало до написання цієї праці?

— У 1948—1961 роках брав участь з раними Панаме-риканської Української Конференції та Українського Конгресового Комітету в Америці, для яких я працював, у різних життєвих політичних конференціях ООН, на яких розглядалися світові політичні проблеми, в тому числі і в Україні. Учасники тих конференцій були амбасадори чи представники різних держав, науковці, представники фінансового та економічного світу ЗСР, Державного департаменту, балтійські народи, Асамблея поновлених народів, яких найчастіше репрезентував поляк, маляр і румун та інші. Державно-визвольна справа України була представлена в світі, як правило, викривлено і помилково. Політична література для історично-правової обробки східних земель України і Галичини вже була дещо розроблена, натомість справа Закарпаття стосовно до Мадяризації і навіть колишньої Чехо-Сло-

М. Мельник

„КРИТИЧНІ“ ВИБОРИ В УКРАЇНІ

ських комуністів за добру мону?

Недавно у надзвичайно гострий спосіб вийшла наверх проблема підпорядкування московському Патріярхату Української Православної Церкви. Після того як Уряд не дав дозволу на покховання українського патріярха і мученика Патріярха Володимира біля Софійського собору, Митрополит Філарет опублікував звернення до українського народу, Президента і вірних, де сказав: "Українська Православна Церква вимагає: 1. Дати можливість перенесення святині Патріярха Володимира на території Софійського собору. 2. Припинити гоніння на національну церкву, як ми бачимо не тільки в цих трагічних подіях, а й в спробі підпорядкувати її знову імперській церкві, тобто Московському патріярхату. 3. Повернути Софійський собор, митрополити пасти, церкви і будівлі вихідці Києво-Печерської лаври, Почаївської лаври, Видубицького монастиря, Андріївської церкви та інші будівлі, які належали Церкві до незаконної націоналізації їх комуністичним режимом — національній Українській Церкві, тобто Київському патріярхату. 4. Припинити антиукраїнські дії Московського патріярхату в Україні, який незаконно прикривається назвою "Українська Православна Церква". Після проголошення самостійності проблемою української національної церкви ніколи в такій драматичній спосіб не потрапила суспільством. Цікаво, як на це на практиці зареагує та величезна маса "совєтських" українців?

Населення України у дуже виразний спосіб ознайомилось з проблемою такою званою державною мовою. Восени минулого року 152 депутати звернулися до Президента з проханням змінити статут Конституції, зокрема з піднесення і східної України, приходячи скарги про дискримінацію проти українських шкіл та української мови. Вийшла тепер на всю гостроту проблема антиукраїнських передач з Росії на телебаченні та радіо.

За Совєтського Союзу проблем тих ніхто публічно не дискутував і тому величезна кількість українських робітників і селян переміняла на національно неспівачу етнічну масу, яка ще й додана не мала повноти про гострі проблеми національної чи церковної політики Уряду. Президент Кравчук ставився цих справ не роздумувати. Він, мабуть, боявся, що надто енергійна політика в напрямі національного усвідомлення та оборони українських інтересів могла би викликати не тільки протиставлення в Україні, але й економічні, а то й політичні репресії зі сторони Росії. Президент Кучма це приблизно той самим шляхом. Та сьогоднішній проблем тих прикривати чи прикривати уже не можна.

З огляду на це все наслідки грудневих виборів можуть бути не тільки цікаві, але й такі, що можуть змінити напрям національної, економічної і соціальної політики і Уряду, і Верховної Ради. Цікаво буде, як кандидати стануть депутатами ВР: ті, що у передвиборчій кампанії будуть виступати під сиво-жовтими прапорами і будуть обіцяти боротьбу за національне усвідомлення народу, за незалежну міжнародну політику, за приватну власність і прискорення економічних реформ, чи ті, що в основному підтримують програми комуністів. Та може це більш цікаво буде допитливим, скільки людей, які підтримують соціальні та економічні програми комуністів, не будуть з них голосувати тому, що усвідомили собі антинаціональну суть поступів національної політики КПУ.

— Якій характер має ваша нова праця та який її зміст?

— Державна територія України була окупована чотирма суєдиними державами, в яких українське населення творило в міру легальних і підпільних можливостей свої політичні організації і інституції. В такому стані нашої справи єдино правильним було і є наша соборно-державна політична концепція. Хоча Закарпаття протягом 30 років було відділене від материкової частини, населення плекало що соборно-державницьку ідею, доказом чого є рішення Всенародних Зборів у Хрсті 21-го січня 1919 р. Характер і зміст праці відомий цій соборно-державницькій ідеї.

— Якими державними матеріалами ви користувались для написання своєї праці?

— Довгоочасна окупация Закарпаття Угорщиною вимагала основного дослідження саме малярської історичної та політичної літератури. З уяви на знання малярської мови, будучи вже на пенсії, має можливість протягом півроку в інтервалах використовувати малярську літературу в Конгресовій бібліотеці у Вашингтоні, Національному Архіві та в міській бібліотеці Нью Йорку. В додатку придбав я чималу власну політичну бібліотеку з Мадярищини, а також книги на інших мовах.

— У творі є розроблені історичні проблеми Мадяризації, яких я досі в українській літературі не зустрічав, як, наприклад, історія коренів св. Стефана, яка значно відхилиться від тієї теорії, яку малярі вважали протягом свого історичного існування цілою ситовою. Дали, малярщині підступний закон малярського уряду в зв'язку із Законом для національності творять в мій праці переконливий матеріал в українську користь.

— Якій праці маєте сьогодні до друку?

— Маю готову працю англійською мовою — "Карпатська Україна в XX столітті" на 320 стор. Маю готові далішні дві праці, про які тут іде мова: "Спомини. Карпатська Україна 1938—1939", том I українською мовою, який є в друку, і "Спомини. Карпатська Україна 1939—1945", як том II, який є в процесі редагування і перепишування. Сподіюсь, що і том праці дістанеться до рук шановного читача ще цього року, а другий том — у першій половині наступного.

(Закінчення на стр. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про потребу шани

Чи знаєте, дорогі мої читачі, чому в давніх українських хатах, як і в давніх дерев'яних церквах, одвірки кляли так низько, хто кожний, хто входив, хоч-не-хоч, переступаючи поріг, мусів заховати "горюно" і свою лизу перед святими образами і мастомом бога та віддати йому належну шану, хвилюючи чоло? А хто не бажав це робити, зазнавав за кожним разом кару, стримуючи слухну гулю на лоб. Так стародавні будівничі вчили покори перед Богом, а разом з нею вивчалися пошана до людей, що були тою варті.

Але часи змінилися, хат і низьких одвірків вже не будують, церков також. На це місце прийшли кам'яні будівлі з високими входами, щоб було куди вносити свою "парсуну" і не порозбавляти дорогини до власної остатки.

І, здається, немов і не цим, що доводило треба шукати того одвірка і того мусу схилити голову в пошани, входили до українських хат чи церкв, — забувшись десь везагати той добрий і як же потрібний значай віддавати належну шану тому, хто тої шани і земного укладу варті. Якось не зуміли ми тої гарної традиції навчити наших дітей і онуків і тепер відчуваємо аж до болю постійні докази браку пошани для старших чи до них, яким це так дуже належиться.

Як байбей і без найменшого ентузіазму реагує наша громада на різні літня, як пригадує собі про вік та заслує одного чи другого письменника, науковця чи мистця тільки в час його відходу з цього світу, але навіть не думає про те, що тим особам було б куди приємніше та тепліше на серці, коли б їх вшанували, а приймали здала за життя. А як дуже не рівні ми зі своїм пошаном та як одним відстається понад край, а іншим нічого.

Ось читасмо про невіданий відхід в Україні двох світових української літератури. І коли одного прощали з державними церемоніями — другий відійшов тихо, і тільки нечисленні друзі зронили слезу з приводу його непередчасного кінця. Так було за життя і так після смерті.

Тому чомусь постійно насувається на думку віри невідомого амери-

канського автора, який свого часу переслав мене слава Маркус Бек, про те, коли маєш сказати комусь щось доброго та віддати йому належну шану, зроби це якнайшорше, а не чекай, аж він буде лежати непорушно, залимаючи похорономні кай-тати.

Можна б наводити багато прикладів, як дуже завжди правдиві і актуальні ці слова. А тут хочу заторкнути проблему життя, як дуже актуальних відомих одишних між собою в дискусії, які відзначають тепер не лише свій довір, поважний вік, але віддали, дослідно і як своє садове життя на службу, хоч як це звучить патетично, але такі нашою наробав. Як воно не дивно, але прикладом, гідним віддати пошану і знати гарну форму публічного "дякую", здійснила людина.

І, здається, немов і не цим, що доводило треба шукати того одвірка і того мусу схилити голову в пошани, входили до українських хат чи церкв, — забувшись десь везагати той добрий і як же потрібний значай віддавати належну шану тому, хто тої шани і земного укладу варті. Якось не зуміли ми тої гарної традиції навчити наших дітей і онуків і тепер відчуваємо аж до болю постійні докази браку пошани для старших чи до них, яким це так дуже належиться.

Як байбей і без найменшого ентузіазму реагує наша громада на різні літня, як пригадує собі про вік та заслує одного чи другого письменника, науковця чи мистця тільки в час його відходу з цього світу, але навіть не думає про те, що тим особам було б куди приємніше та тепліше на серці, коли б їх вшанували, а приймали здала за життя. А як дуже не рівні ми зі своїм пошаном та як одним відстається понад край, а іншим нічого.

Ось читасмо про невіданий відхід в Україні двох світових української літератури. І коли одного прощали з державними церемоніями — другий відійшов тихо, і тільки нечисленні друзі зронили слезу з приводу його непередчасного кінця. Так було за життя і так після смерті.

Тому чомусь постійно насувається на думку віри невідомого амери-

канського автора, який свого часу переслав мене слава Маркус Бек, про те, коли маєш сказати комусь щось доброго та віддати йому належну шану, зроби це якнайшорше, а не чекай, аж він буде лежати непорушно, залимаючи похорономні кай-тати.

Можна б наводити багато прикладів, як дуже завжди правдиві і актуальні ці слова. А тут хочу заторкнути проблему життя, як дуже актуальних відомих одишних між собою в дискусії, які відзначають тепер не лише свій довір, поважний вік, але віддали, дослідно і як своє садове життя на службу, хоч як це звучить патетично, але такі нашою наробав. Як воно не дивно, але прикладом, гідним віддати пошану і знати гарну форму публічного "дякую", здійснила людина.

І, здається, немов і не цим, що доводило треба шукати того одвірка і того мусу схилити голову в пошани, входили до українських хат чи церкв, — забувшись десь везагати той добрий і як же потрібний значай віддавати належну шану тому, хто тої шани і земного укладу варті. Якось не зуміли ми тої гарної традиції навчити наших дітей і онуків і тепер відчуваємо аж до болю постійні докази браку пошани для старших чи до них, яким це так дуже належиться.

Як байбей і без найменшого ентузіазму реагує наша громада на різні літня, як пригадує собі про вік та заслує одного чи другого письменника, науковця чи мистця тільки в час його відходу з цього світу, але навіть не думає про те, що тим особам було б куди приємніше та тепліше на серці, коли б їх вшанували, а приймали здала за життя. А як дуже не рівні ми зі своїм пошаном та як одним відстається понад край, а іншим нічого.

Ось читасмо про невіданий відхід в Україні двох світових української літератури. І коли одного прощали з державними церемоніями — другий відійшов тихо, і тільки нечисленні друзі зронили слезу з приводу його непередчасного кінця. Так було за життя і так після смерті.

Тому чомусь постійно насувається на думку віри невідомого амери-

канського автора, який свого часу переслав мене слава Маркус Бек, про те, коли маєш сказати комусь щось доброго та віддати йому належну шану, зроби це якнайшорше, а не чекай, аж він буде лежати непорушно, залимаючи похорономні кай-тати.

Можна б наводити багато прикладів, як дуже завжди правдиві і актуальні ці слова. А тут хочу заторкнути проблему життя, як дуже актуальних відомих одишних між собою в дискусії, які відзначають тепер не лише свій довір, поважний вік, але віддали, дослідно і як своє садове життя на службу, хоч як це звучить патетично, але такі нашою наробав. Як воно не дивно, але прикладом, гідним віддати пошану і знати гарну форму публічного "дякую", здійснила людина.

І, здається, немов і не цим, що доводило треба шукати того одвірка і того мусу схилити голову в пошани, входили до українських хат чи церкв, — забувшись десь везагати той добрий і як же потрібний значай віддавати належну шану тому, хто тої шани і земного укладу варті. Якось не зуміли ми тої гарної традиції навчити наших дітей і онуків і тепер відчуваємо аж до болю постійні докази браку пошани для старших чи до них, яким це так дуже належиться.

Як байбей і без найменшого ентузіазму реагує наша громада на різні літня, як пригадує собі про вік та заслує одного чи другого письменника, науковця чи мистця тільки в час його відходу з цього світу, але навіть не думає про те, що тим особам було б куди приємніше та тепліше на серці, коли б їх вшанували, а приймали здала за життя. А як дуже не рівні ми зі своїм пошаном та як одним відстається понад край, а іншим нічого.

Ось читасмо про невіданий відхід в Україні двох світових української літератури. І коли одного прощали з державними церемоніями — другий відійшов тихо, і тільки нечисленні друзі зронили слезу з приводу його непередчасного кінця. Так було за життя і так після смерті.

Тому чомусь постійно насувається на думку віри невідомого амери-

канського автора, який свого часу переслав мене слава Маркус Бек, про те, коли маєш сказати комусь щось доброго та віддати йому належну шану, зроби це якнайшорше, а не чекай, аж він буде лежати непорушно, залимаючи похорономні кай-тати.

Можна б наводити багато прикладів, як дуже завжди правдиві і актуальні ці слова. А тут хочу заторкнути проблему життя, як дуже актуальних відомих одишних між собою в дискусії, які відзначають тепер не лише свій довір, поважний вік, але віддали, дослідно і як своє садове життя на службу, хоч як це звучить патетично, але такі нашою наробав. Як воно не дивно, але прикладом, гідним віддати пошану і знати гарну форму публічного "дякую", здійснила людина.

І, здається, немов і не цим, що доводило треба шукати того одвірка і того мусу схилити голову в пошани, входили до українських хат чи церкв, — забувшись десь везагати той добрий і як же потрібний значай віддавати належну шану тому, хто тої шани і земного укладу варті. Якось не зуміли ми тої гарної традиції навчити наших дітей і онуків і тепер відчуваємо аж до болю постійні докази браку пошани для старших чи до них, яким це так дуже належиться.

Як байбей і без найменшого ентузіазму реагує наша громада на різні літня, як пригадує собі про вік та заслує одного чи другого письменника, науковця чи мистця тільки в час його відходу з цього світу, але навіть не думає про те, що тим особам було б куди приємніше та тепліше на серці, коли б їх вшанували, а приймали здала за життя. А як дуже не рівні ми зі своїм пошаном та як одним відстається понад край, а іншим нічого.

Ось читасмо про невіданий відхід в Україні двох світових української літератури. І коли одного прощали з державними церемоніями — другий відійшов тихо, і тільки нечисленні друзі зронили слезу з приводу його непередчасного кінця. Так було за життя і так після смерті.

Тому чомусь постійно насувається на думку віри невідомого амери-

канського автора, який свого часу переслав мене слава Маркус Бек, про те, коли маєш сказати комусь щось доброго та віддати йому належну шану, зроби це якнайшорше, а не чекай, аж він буде лежати непорушно, залимаючи похорономні кай-тати.

Можна б наводити багато прикладів, як дуже завжди правдиві і актуальні ці слова. А тут хочу заторкнути проблему життя, як дуже актуальних відомих одишних між собою в дискусії, які відзначають тепер не лише свій довір, поважний вік, але віддали, дослідно і як своє садове життя на службу, хоч як це звучить патетично, але такі нашою наробав. Як воно не дивно, але прикладом, гідним віддати пошану і знати гарну форму публічного "дякую", здійснила людина.

І, здається, немов і не цим, що доводило треба шукати того одвірка і того мусу схилити голову в пошани, входили до українських хат чи церкв, — забувшись десь везагати той добрий і як же потрібний значай віддавати належну шану тому, хто тої шани і земного укладу варті. Якось не зуміли ми тої гарної традиції навчити наших дітей і онуків і тепер відчуваємо аж до болю постійні докази браку пошани для старших чи до них, яким це так дуже належиться.

Як байбей і без найменшого ентузіазму реагує наша громада на різні літня, як пригадує собі про вік та заслує одного чи другого письменника, науковця чи мистця тільки в час його відходу з цього світу, але навіть не думає про те, що тим особам було б куди приємніше та тепліше на серці, коли б їх вшанували, а приймали здала за життя. А як дуже не рівні ми зі своїм пошаном та як одним відстається понад край, а іншим нічого.

Ось читасмо про невіданий відхід в Україні двох світових української літератури. І коли одного прощали з державними церемоніями — другий відійшов тихо, і тільки нечисленні друзі зронили слезу з приводу його непередчасного кінця. Так було за життя і так після смерті.

Тому чомусь постійно насувається на думку віри невідомого амери-

канського автора, який свого часу переслав мене слава Маркус Бек, про те, коли маєш сказати комусь щось доброго та віддати йому належну шану, зроби це якнайшорше, а не чекай, аж він буде лежати непорушно, залимаючи похорономні кай-тати.

Можна б наводити багато прикладів, як дуже завжди правдиві і актуальні ці слова. А тут хочу заторкнути проблему життя, як дуже актуальних відомих одишних між собою в дискусії, які відзначають тепер не лише свій довір, поважний вік, але віддали, дослідно і як своє садове життя на службу, хоч як це звучить патетично, але такі нашою наробав. Як воно не дивно, але прикладом, гідним віддати пошану і знати гарну форму публічного "дякую", здійснила людина.

І, здається, немов і не цим, що доводило треба шукати того одвірка і того мусу схилити голову в пошани, входили до українських хат чи церкв, — забувшись десь везагати той добрий і як же потрібний значай віддавати належну шану тому, хто тої шани і земного укладу варті. Якось не зуміли ми тої гарної традиції навчити наших дітей і онуків і тепер відчуваємо аж до болю постійні докази браку пошани для старших чи до них, я

**Управа Українського Хору
„Думка“ в Нью Йорку
повідомляє, що
ХОР ВЖЕ РОЗПОЧАВ СВОЇ
ПОКАЖІВНІ ПРОБИ**

Управа закликає всіх колишніх членів відновити свою активну діяльність у хорі, як рівно за-
прошує всіх інших зацікавлених жінок і чоловіків
вступити в ряди хору „Думка“.

Проби хору відбуваються:
У Нью Йорку: кожної п'ятниці о год. 7-й веч.
у залі Українського Спортивного Клубу, 122 Друга
Аvenue, Н. Й., Н.Й.

У Нью Джерзі: кожної середи о год. 7-й веч.
у залі під українською католицькою церквою св.
Івана Хрестителя, 733 Сенфорд Аве., Ньюарк, Н. Дж.

Управа хору „Думка“ рівнож повідомляє,
що вирішила відновити „МОЛОДУ ДУМКУ“, в якій
співали б молоді дівчата та хлопці. Закликається
батьків вписувати своїх дітей в ряди „Молодої Дум-
ки“.

У питаннях, зв'язаних з мішаним хором
„Думка“ чи „Молодою Думкою“, прошу телефонувати
на наступні числа:

У Нью Йорку: (718) 782-3109
Нью Джерзі: (201) 433-9880

або
прибути на проби хору у вивчаючих днях і годинах

НОВА ПРОГРАМА „ГЕЙ, ЗБИРАЙТЕСЯ ЧЕРКАСИ“

РОЗКЛАД ГАСТРОЛЬНОЇ ТУРИ
ВОКАЛЬНО-ТАНЦЮВАЛЬНОГО ГУРТУ
ЧЕРКАСЬКІ КОЗАКИ та
ЗАСЛУЖЕНОЇ СПІВАЧКИ з УКРАЇНИ
ЕВГЕНІЙ КРИКУН

9-го вересня	— ГАРТФОРТ, Конн.
10-го вересня	— ТРЕНТОН, Н. Дж.
17-го вересня	— НЬЮ ЙОРК, Н. Й.
22-го вересня	— Оселя „ВЕРХОВИНА“ ПОРТ ДЖЕРВІЗ
23-го вересня	— БАЛТИМОР, МД.
24-го вересня	— ВАШИНГТОН, ДК.
30-го вересня	— ФІЛАДЕЛЬФІЯ, ПА
1-го жовтня	— ФІЛАДЕЛЬФІЯ, ПА
1-го жовтня	— СЕНТ-ПЕТЕР, Н. Дж.
13, 14-го жовтня	— РОНЧЕСТЕР, СІРАКУЗІ
15-го жовтня	— НЬЮ Джерзі
Від 28-го жовтня до	9-го листопада — КАНАДА
	10-го листопада — ДІТРОЙТ
	14-го листопада — АНГСТАН
	15-го листопада — ПІТТСБґ

Мистецькі керівники ансам.
„ЧЕРКАСЬКІ КОЗАКИ“
брати-сичовики
ЮРІЙ та ВАСИЛЬ МАРШУПИ

УПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК у ЗСА має шану запросити громадянство на УРОЧИСТЕ ВІДЗНАЧЕННЯ 50-ЛІТТЯ ЇЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВІД ЧАСУ ЗАСНУВАННЯ В ЕВРОПІ

та
45-ЛІТТЯ ДІЯЛЬНОСТІ В ЗСА
ПРОГРАМА:

год. 1:00 — 2:45 **ПЕРША ЧАСТИНА**
Керівник: **Альберт Кіпа**
Відкриття — Василь Омельченко, діючий президент
УВАН у ЗСА
„Початки УВАН в Німеччині“ — Марко Антонович,
президент УВАН у ЗСА
„УВАН у ЗСА“ — Василь Омельченко
год. 3:00 — 5:00 **ДРУГА ЧАСТИНА: Наукова конференція**
Керівник: **Анна Прохир**
Юрій Шевельов, почесний президент УВАН у ЗСА —
„Люди Академії, мурі Академії, книги Академії“.
Ярослав Дашкевич, керівник Археологічної комісії
Львівського відділення Інституту Української
Археології НАНУ — „Стан і перспективи
історичної науки в Україні“.
Іван Дзюба, академік (Київ) — „Шевченко і Шпіллер“.

ВЕЧЕРЯ-БУФЕТ
год. 6:30 **МИСТЕЦЬКА ЧАСТИНА**,
в якій братимуть участь визначні мистецькі сили:

- ♦ Олена Геймур, сопрано;
- ♦ Дарка Небеш, флейта;
- ♦ Тарас Філенко, піаніст;
- ♦ Олег Чмир, баритон.

Імпреза відбудеться 7-го жовтня 1995 р.
в приміщенні Українського Інституту Америки
2 E. 79th Street, New York, NY 10003
Початок о год. 1-й по пол.

На залі — ВИСТАВКА ВИДАНЬ УВАН.

Ресторація: 30 дол. від особи
(включно з вечерею і концертом)
Просимо по можливості оголосити свою присутність на
імпрезі телефонічно до канцелярії УВАН
на число тел.: (212) 222-1866

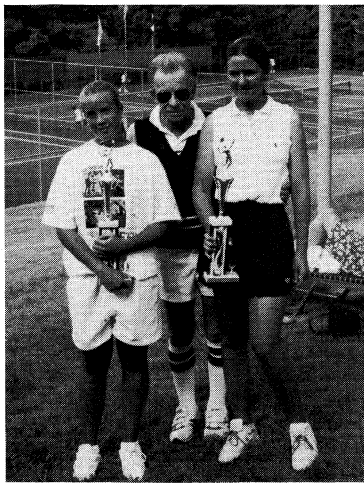
НА СОЮЗІВЦІ...

(Закінчення зі стор. 1)

Понад 30 юнаків і юна-
чок змагались у відповідних
вікових групах.

У одних з найкращих
змагань цього турніру у гру-

пи юнаків 14 років і нижче
Андрій Саліяк сів у першій
рунді молодшого від себе
віком Олександра
Алексієнка, сина віцеконсула
України в Торонто, Канада,
вислідом 6-3, 2-6, 7-5. Цього
перемогою А. Саліяк просте-

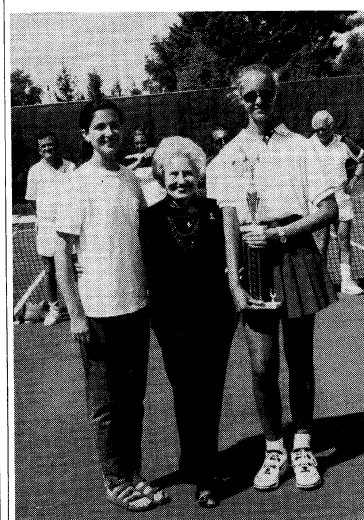
С. Петрицький (зліва) і А. Войнов нагородили вручив
З. Стилик.

В. Шумська (друга справа) і О. Крижанівська отримали
нагороду від (зліва) Ю. Грєбця, М. Гиняйського
і Ю. Савчака.

З. Булава здобула перше місце в наймолодшій групі юна-
ків і прийняв нагороду від В. Коаса. Від імені О. Колб на-
городу прийняв від Ю. Попеля її батько Адальберт.

За віршевою спортивною поставою турфедру вручила
Марія Дзунік (посередині) О. Крижанівській (справа).
Минулого року цю нагороду отримала А. Федун (зліва).

В суботу, при чудовій літній погоді, президент УНС
У. Дячук відкрила змагання.

Другий рік підпри Д. Копач (третій зліва) здобув перше
місце в групі середньої 35 років і вище, а з тим і пропам-
тний чашку Ярослава Рубля, яку йому вручили дружина по-
кійного спортсмена-активіста, Ярослава. За друге місце Р.
Ракомого, мол. (другий справа) чашку вручили (зліва) Ю.
Грєбця і Ю. Попеля.

Д-р Я. Сидорак (другий справа) прийняв чашку від радії
Стефанії Гаврилук, Ю. Савчак від І. Філиса, мол.

О. Олинець і Б. Курто (посередині) отримали нагороду від
У. Дячук і В. Коаса. Пропамятку чашку д-р П. Харука вру-
чив відомі О. Олинець д-р Ю. Харук.

лив собі дорогу до чемпіо-
нату групи, перемігачи у
фіналі Дениса Колба з Уж-
городу 6-1, 6-0. У півфіналі
підписався вісімнадцятирічний
А. Саліяк переміг Дам'яна
Заяця 6-0, 6-0, а Д. Колб
Петра Матківського 7-5,
6-3.

О. Алексієнко все таки
повів до Торонто чемпіон-
ську чашку у групі юнаків 12
років і нижче, перемігачи
сдиног оponentа Степана
Шумського вислідом 6-1,
6-0. Подібно, в групі юнаків
18 років і нижче Юрій Кі-
гач переміг Алекса Войно-
ва вислідом 6-4, 6-1.

У відносно сильній групі
юнаків 16 років і нижче (ві-
сім змагнень) перемігачи
був Павло Тарнавський. У
півфіналі він переміг Марка
Левинського вислідом 6-0,
6-0, а у фіналі Степана Ко-
лодія 6-0, 6-1. С. Колодія
сів у півфіналі Марка До-
марашського 4-6, 7-6, 6-1.

У тричленній групі юна-
чок 12 років і нижче перше
місце здобула Зеня Булава
перед Оленою Колб з Уж-
городу і Ларисою Шупак.
У групі юначок 14 років
і нижче Варвара Шумська,
минулорічна чемпіонка, пе-

У СЕРЕДУ, 6-го СЕРПНЯ, очі всіх любителів бейзболь-
ного спорту були звернені на змагання, що проходили у Бал-
тиморі між дружиною бальморських Оріолс і каліфор-
нійськими Бреджес. Зацікавлення не було викликано ви-
ключно якістю самої гри, але радше історичним процесом,
який відбувався саме під час цих змагань. У цій грі змагали
бальморських Оріолс Кел Ріпкен був саме тим творцем
бейзбольної історії, де він перекочує дотеперішній рекорд
відомого бейзбольного змагання Лу Геріга, який послідовно
грав у 2,130 змаганнях, а К. Ріпкен в середу відіграв свою
2,131 безперервну гру і тим самим встановив новий рекорд.

СПІЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО Порт оторії Нью Йорку і Нью
Джерзі, що відповідає за діяльність та утримування лето-
вищ, деяких мостів, тунелів і підземки в околиці Нью Йорку,
вирішило звільнити з праці 6 до 9 відсотків своїх працівників
уже з кінцем цього місяця. Справа в тому, що цим потягнен-
ням згадає підприємство зможе полатати передбачений бю-
джетний дефіцит і не буде змушене піднімати оплату зга-
даних засобів комунікації. Ці заходи зроблені на вимогу гу-
бернаторів обох штатів Крістіна Тодд-Вітман з Нью Джер-
зі та Джорджа Паткі з Нью Йорку, які завжди твердили, що
як установа має неопорітну кількість працівників.

ПЕРЕД ПОЯВОЮ...

(Закінчення зі стор. 2)

Від часу проголошення відновлення незалежної демо-
кратичної української держави на Закарпатті з'явилися певні
внутрішні і зовнішні відосередні несприятливі сили, метою яких
є відокремити цей український край від України. Автор твору
вважає, що наведена його праця є саме на часі, бо відповід-
ними аргументами — історичними та правними — засвідчує
безсвідомість таких ворожих нам ініціатив і акцій.

Ми мусимо раз назавжди поставити перед світом ясно,
що українські землі були предметом довголітньої окупації
чужих держав, а за міжнародним правом окупация як на-
сильний політичний акт не дає права власності, незважаючи
на тривалість окупації.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ
найдорожчого МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ, ПРАДІДУСЯ
бл. п.

ВАСИЛЯ КУЛІША

був відправлена
ПОМІНАЛЬНА ПАНАХИДА
в неділю 24-го вересня 1995 р. після Літургії в церкві
св. Андрія в С. Бавид Брук, Н. Дж., відбудеться
посвячення пам'ятника.

Горем прибиті просьба ваших ширших молитов за
спокій душі спочилого мужа, батька, дідуся, прадідуся
дружина — **ТАТЯНА**
донька — **ВАЛЕНТИНА ЧУБЕЙ** з родиною
сина — **АРІЯНА**
внук — **ІРОСЛАВ ЮРЧАК**
внучка — **ГАЛІА ЛОДИНСЬКА** з чоловіком
АДРИАНОМ
— **АНДРІЙ Т. КУЛІШ**
правнук — **АНДРЕЙ М. ЛОДИНСЬКИЙ**
правнучка — **АЛЕКСАНДРА ЛОДИНСЬКА**

Вічна йому пам'ять!
син — **о. протопастер ІВАН ПОМЕР**
30-го червня 1985 р.

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями,
знайомими і земляками, що 18-го серпня 1995 р. відійшов у
вічність на 88-му році життя наш дорогий
МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

св. п.

**ІЗИДОР
МЕЛИМУКА**

нар. 9-го квітня 1909 р. у м. Підгайці, Україна.
Великий український патріот, ширий син Підгайської землі,
зацікавлений громадянин дітвірської громади, член багатьох
церковних і громадських організацій.

ПАНАХИДА відправлено в неділю 20-го серпня в
похоронному закладі Бугал.

СВЯТА ЛІТУРГІЯ і похорон відбудуться в понеділок,
21-го серпня в церкві Непорочного Зачаття ПДМ в Гейтсвуді,
на центрі св. Воскресіння.

У глибокому смутку:
дружина — **ЮЛІЯ**
син — **ІГОР** з дружиною МЕРІ
внук — **МАРКО**
— **АНДРІЙКО**

З глибоким смутком повідомляємо, що наш дорогий і незабутній
БАТЬКО, ТЕСТЬ, ДІДО І ПРАДІДО

бл. п.
проф.

АНДРІЙ ГНАТИШИН

відійшов у вічність в суботу 2-го вересня 1995 р. на 89-му році життя.

ПОХОРОН відбудеться в п'ятницю 15-го вересня о год. 2:40 по пол. на Віденському
Центральному цвинтарі, брама 2-га, галія 1-ша.
ЗАПУТЮВАННЯ СЛУЖБА БОЖА відбудеться в суботу, 16-го вересня в церкві св. ВМ.
Варварі о год. 8-й рані.

Вічна йому пам'ять!

ВІРА ЛИТВИН, ІГОР І ЛЮБА ГНАТИШИН та родина.

FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуга ШИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available
Anywhere in New Jersey.
Також займаємось похоронами
на шпиталі в Банду Бруклу і
перенесенням Тіліних Останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Str.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222
(201) 375-4555